

vojo dimitrijević

izložbeni salon doma jna
rijeka
26. III — 10. IV 1975.

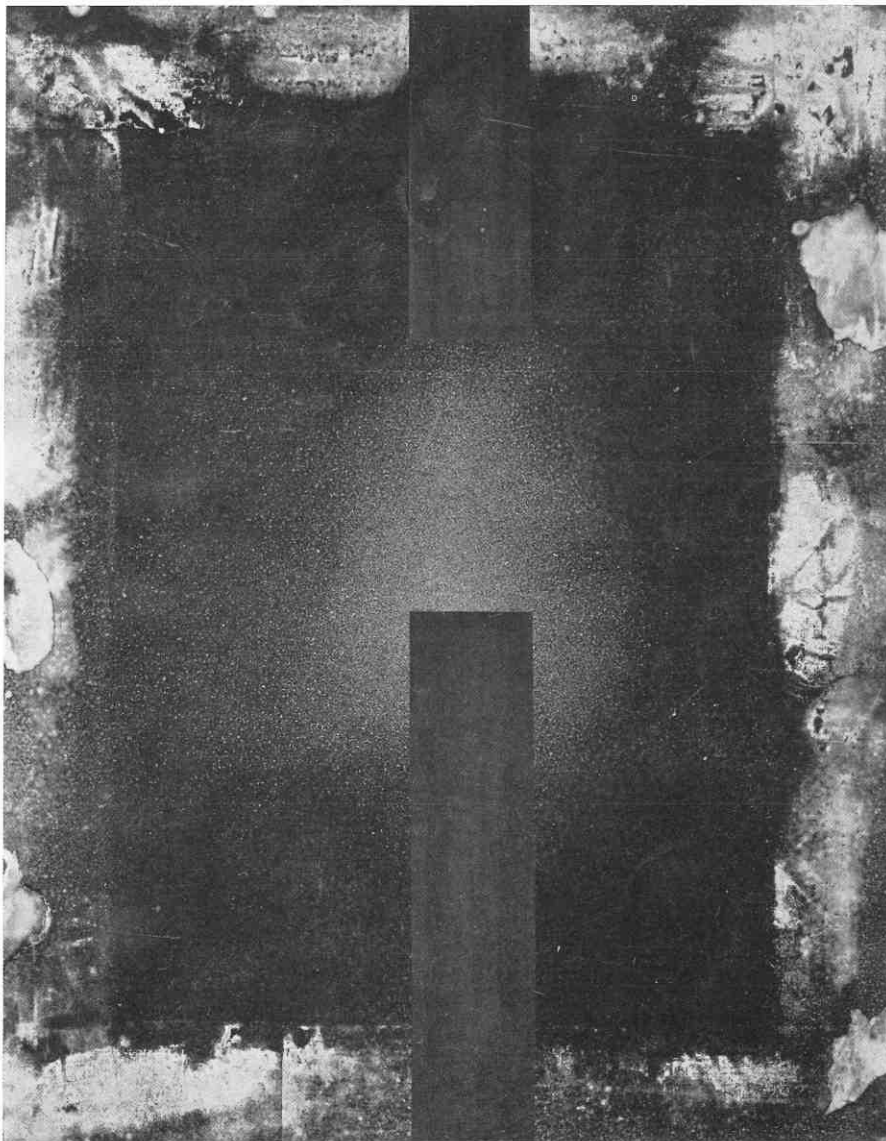
vanda ekl

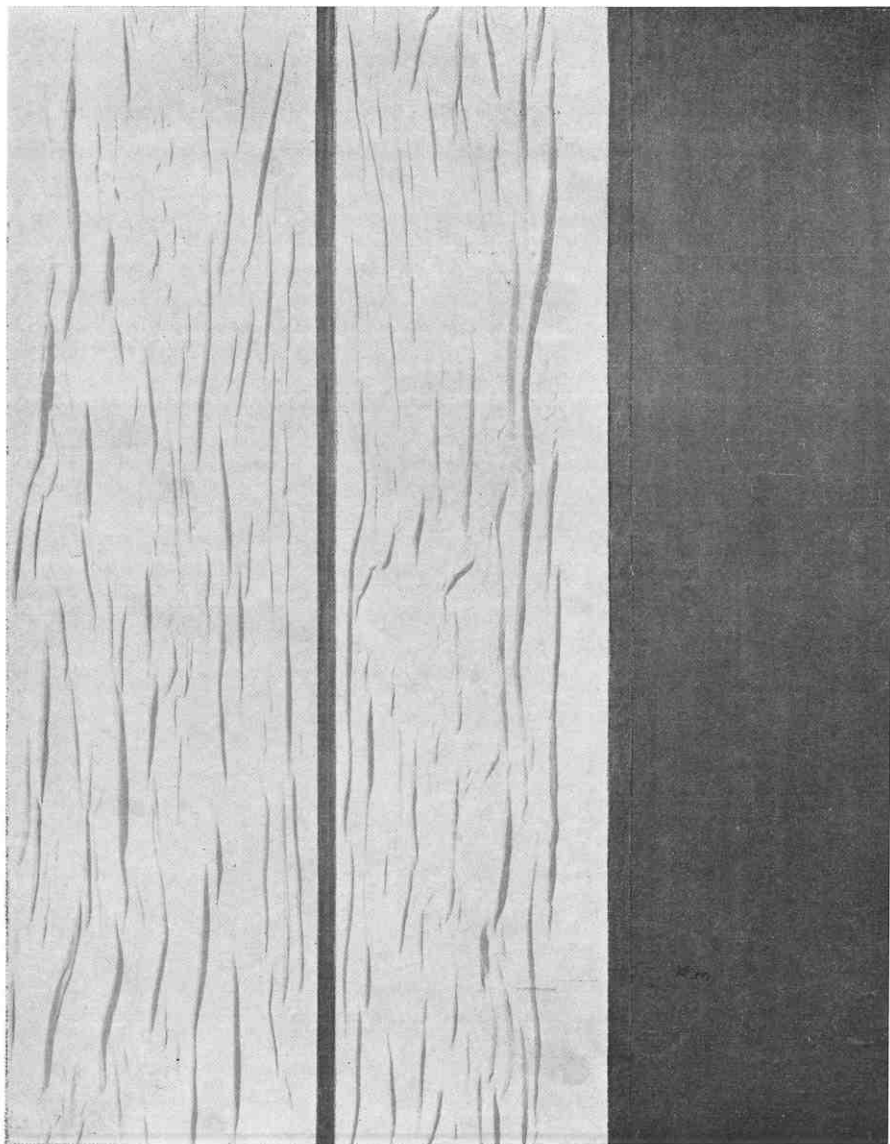
Bosanski umjetnik Vojo Dimitrijević po prvi je puta izlagao u Rijeci, pa je njegova izložba pružila presjek kroz njegovu slikarsku biografiju i glavninom eksponata predstavila novije slikarove preokupacije. Vojo Dimitrijević pripada starijoj generaciji (rođen je 1910. god.) sarajevskih intelektualaca i umjetnika, koja je suostvarila društvene i umjetničke temelje modernog likovnog razvoja Bosne, intenzivirala i ekstenzivirala kulturni duh Sarajeva, konstituirala umjetnički život i otvorila mu široke evropske dodire.

U toj je atmosferi Dimitrijević gradio svoju likovnu kulturu i izoštrio osjetljivost na kojoj će se iskovati ono majstorstvo što će biti pouzdana osnova njegova raznovrsnog likovnog rada.

Amplitude Dimitrijevićevih mijena nisu bile ni male ni malobrojne. Zbog toga bismo se teško mogli odlučiti među umjetnikovim opredjeljenjima za dominantno — ali ćemo bez teškoća u matici nemirnog

tijeka njegovih interesa prepoznati konstante koje se provlače kroz njegovo djelo: ponesenost i uživiljenost u motiv, osjetljivo reagiranje živim slikarskim nervom. Tako je delikatan namaz na impresionističkim slikama a dinamičan kolorit pastozne, jarke palete na njegovim platnima ekspresionističke fakture. Dimitrijevićevo je maštanje često preobrazilo prirodni red stvari da bi magičnim poretkom ili asocijativnim znakovima otkrilo poetsku istinu o njima ili ojačalo njihovo simboličko značenje.

Od samog početka rada do danas ostala je neiznevjerena Dimitrijevićeva privrženost naprednoj i revolucionarnoj tematici, koja je odjek njegovih životnih shvaćanja. Ona će ponijeti ekspresiju doratnih protesta, ratno likovno iskustvo i poratne reminiscencije. Angažirana se tematika vraća, u izravnoj ili indirektnoj asocijaciji, u čitavom rasponu njegova slikarskog iskaza, od figuracije do apstrakcije.

Odavna se moglo naslutiti da će se ovaj kolorizam obuzeti slikar odreći figuracije da bi se prepustio

nadasve muziciranju bojom. Ta se jasno nagoviještena težnja pretočila najzad (od 1968. definitivno napušta figuraciju) u cijelu skalu opredjeljenja: u lirsku apstrakciju, zatim u neku vrstu apstraktnog kubizma i apstraktnog nadrealizma, te napokon enformela i primarnog slikarstva. U tom je procesu nastao i jedan od najboljih ciklusa u Dimitrijevićevu djelu — bujno i suptilno strukturirane površine njegovih prvih »Poruka«. Slojevito, gusto pikturalno tkivo magnetski se raspoređuje oko jednobojne, geometrijski definirane jezgre, koja iz-

lazi optički pred platno ili se uvlači u nj. Kao da je u tom elementu bio začetak puta prema kromatskom smirivanju koje je završilo u neprobojnim bikromnim i monokromnim ploham. Registar boja suzio se do asketske jednostavnosti, a ekspresija boje, na kojoj nije otisnut potez kičice, poprimila je posve drugačiji karakter. U protežitim, statičnim, pravokutnim površinama nestao je do kraja bilo kakav iluzionistički pokret ili prizvuk evokativnog ili simboličkog sadržaja. Na tim se slivenim oslikanim poljima slikar odriče svake subjektivne i emocionalne sadržajnosti. Daljnja je redukcija vodila napokon od kolorističkih blokova do totaliteta apsolutne bijele plohe. Dimitrijević prilazi svojim platnima i s novim postupcima, intervenira »siromašnim« sredstvima, kojima unosi nove odrednice u konstituciju slike (konac, modelirano platno na platnu, neoslikane parcele i drugo), kojima elementarno definira polje slike.

U krajnje objektiviziranom, impersonalnom, primarnom izrazu svoje posljednje faze Dimitrijević demonstrira metodičnost jedne radikalne slikarske analize, otvara različita meditativna područja i pruža nove dokaze svoga senzibiliteta. U tom punom i zreлом angažmanu osjeća se aktivna prisutnost Voje Dimitrijevića u aktualnim strujama suvremenog slikarstva.